

EL METEORIT

Autoria: Sadurní Vergés

Direcció: Bernat Pons

Interpretació: Ximena Marsé, Tafita Miró, Laura Nadal

Cia. Poll Astre

Obra escrita en menys de 2 hores el dissabte 1 de juliol de 2023 en el context d'Assajar és de covards: La Gala i estrenada l'endemà dia 2 al Teatre Tantarantana.

cia casa real presenta

ASSAJAR ÉS DE COVARDS LA GALA

30 creadores escèniques s'han tancat al teatre 48 hores. Aquest és el resultat.

Diumenge 2 de juliol del 2023
A les 19:30h
A la sala ÀTIC22 del Teatre Tantarantana
(c/ de les flors, 22, Barcelona)

CIA CASA REAL

a—tic
ASSOCIACIÓ TEATRAL D'INNOVACIÓ I COMUNITAT

tanta_rantana

Ajuntament de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

A l'escenari hi ha tres actrius.

-Me l'imagino gros, com deu camps de futbol, ple d'arestes.

-Com una roca enorme i punxeguda, amb deu mil agulles.

-Jo me l'imagino... com una bola de foc, un sol que es va acostant, primer un puntet rogenc diminut, i a mesura que s'apropa...

-Els meteorits no són boles de foc.

-N'has vist mai cap?

-En documentals d'astronomia.

-N'has vist mai cap de veritat, en directe?

-No, és clar que no.

-Potser són com boles de foc.

-Són més aviat pedres descontrolades, fragments de planetes despresos, perduts per l'espai, sense direcció fixa.

-Conec persones que encaixen perfectament en aquesta definició.

(Les altres dues es miren amb complicitat.)

-És clar. *(Burleta)* «Persones».

-Què?

-*(Les altres dues, alhora)*: Res, res.

-Què heu volgut dir?

-Que ja va sent hora que ho superis.

-Mira qui parla, la «superada».

-Ho superarà quan caigui.

-Doncs que caigui d'una vegada, perquè està insuportable.

-No banalitzis el meteorit.

-El meteorit és de totes.

-No, de veritat: no el banalitzis.

-El meteorit no ha de servir per superar una ruptura amorosa, o perquè l'equip que odies desaparegui de la faç de la Terra. Això són minúcies.

-Minúcies?

-Són minúcies.

-Merdetes.

-Coses menors.

-Res que no pugui solucionar una visita a la psicòloga de la Seguretat Social... quan et donin hora d'aquí a sis mesos.

-El meteorit és una cosa MOLT seriosa. El meteorit és el llindar, és el final del passat, el principi del futur, el bressol d'una nova civilització.

-Tot depèn de l'arribada del meteorit.

-Teniu les expectatives molt altes.

-És que no hi ha terme mig.

-O se'n va tot a la merda i les quatre que quedin comencen de nou, o això no hi ha qui ho salvi.

-I mentrestant?

-Mentrestant...?

-Jo què sé...

-(*Les tres alhora*): Ballem?

(Ballen. Passa l'estona. Un minut, dos. El ball pot començar tranquil i acabar desenfrenat. Llavors es cansen, deixen de ballar, s'avorreixen. Han passat uns mesos, potser un any.)

-Quan arribarà?

-Quan arribarà?

-Quan arribarà?

-Me l'imagino...

-Ja sabem com te l'imagines.

-I jo me l'imagino...

-Ja sabem com te l'imagines.

-I jo...

(Riu en. És una broma recurrent.)

-El millor del meteorit és que no farà distincions de gèneres ni de classes socials, ni de cap tipus.

-Potser estaria bé que «discriminés» una mica. N'hi ha que ja fa molt temps que manen i ho han tingut tot, la nova civilització l'han de liderar els marginats.

-Els de la darrera fila.

-Els exclosos, el que no han tocat mai el poder.

-Els que queden en quarta posició a la carrera i per unes dècimes no poden pujar al pòdium.

-Jo estic a favor que ho peti tot. A la merda tot. Per què vols una medalla d'or? Per deixar enrere una altra que potser s'ho mereixia igual que tu? Aquí ningú no es salva.

-Estem parlant de l'extinció!

-Bum!

-Bam!!

-Burubuuuum!!!

(Riuen.)

-Tu també lleparàs.

-Jo seré la primera de deixar-hi la pell. Ja m'està bé.

-Encara no...?

-«Encara no», què?

-Res, res.

(Les altres dues riuen.)

-(Amb afecte): Que cabronetes sou. Ho tinc superadíssim.

-No en tenim cap dubte.

-Cap ni un.

-Però ja que ha sortit el tema: seria romàntic que petéssim alhora, no us sembla?

-Quina mandra tornar a començar.

(Es tornen a avorrir. Badallen. Esperen. Els sembla que senten un soroll. És el meteorit, per fi? No, falsa alarma. Tornen a badallar, tornar a esperar. Sembla que senten un altre soroll, però ara només dues de les tres reacciona, la tercera no creu que sigui el meteorit. Falsa alarma de nou. Badallen, s'avorreixen. Un tercer soroll. Serà ara, de veritat? La tercera serà la bona? Però aquesta vegada només una de les tres reacciona, les altres dues ja no creuen que sigui el meteorit. Falsa alarma de nou. El meteorit no arriba. Han passat uns anys, potser.)

-Al final...

-No hem arribat al final.

-Encara tens esperança?

-Jo ja ho he perdut tot. Vull dir que l'esperança també.

-Al final no va arribar.

-Al final «potser» arribarà.

-O no.

-Potser.

-Potser.

-Potser no.

-Segurament no.

-Sabeu? A mi ja me la sua una miqueta.

(Les altres dues se la miren.)

-De veritat.

-Puto meteorit.

-A cagar amb el meteorit.

-(*Alhora*): A cagar.

-(*Alhora*): A cagar, hòstia.

-De debò ens pensàvem que...?

-Què ens havia de...?

-Un moment, un moment un moment... ara aquesta història tindrà una moral? Una espècie de lliçoneta final? «No esperis que els altres et solucionin els problemes» o alguna merda així? No. No, no, no, no. M'hi nego. De cap manera.

-Qui parla de moral?

-Només esperàvem un meteorit.

-Potser encara...

-Potser encara arribarà.

-Potser.

-Ho dubto. Segur que no.

-Però si ha d'arribar, que arribi ja.

-El puto meteorit.

-El puto meteorit. Que rebenti tot.

-Que el puto meteorit ho rebenti tot.

-I comencem de nou?

-Sempre.

-Comencem de nou sempre.

-I mentrestant?

-Mentrestant...?

-Jo què sé...

-(*Les tres alhora*): Ballem?

(*Ballen. Passa l'estona.*)

(*Fosc.*)

Sadurní Vergés
1-7-2023
Teatre Tantarantana